

det Forhold, jeg her nævner, burde den højtærede Finansminister have haft sin Opmærksomhed henvendt paa. En Mand, der har haft et Øje paa hver Finger, naar det gjaldt om at passe paa, at nogle smaa Landbrugereovre paa Fyn og ved Fredericia ikke begyndte at avle Tobak og derved fik nogle af Statens Indtægter til at smuldre bort og gaa over paa private Hænder, havde virkelig en Forpligtelse til straks at træffe Foranstaltninger mod det, der her er sket, ikke mindst, da Forholdet er nævnt før, og da han kender Industrieretningen, som han citerer og betragter som en „upartisk Bedømmer“ af Situationen. I alt Fald er det ganske forbløffende, at han fremsætter et Forslag, som ikke tager mindste Hensyn til dette Forhold. Den højtærede Finansminister lægger nemlig sin Stempelskat ligelig paa den indenlandske Produktion og Importen fra Udlandet. Lad os regne, at de 180 Millioner producerede Cigaretter have en Værdi af 1 Mill. Kr. — det er umuligt at tilvejebringe noget virkeligt Overslag derover, men danske Cigaretter menes som Regel at være af den billigste Sort. Lad os fremdeles gaa ud fra, at Beskyttelsen er 30 pCt. af Værdien — jeg gør opmærksom paa, at dette Tal findes i Industrieretningen, medens man fra anden Side, fra Cigaretimportører, har udregnet, at Beskyttelsen endog andrager 78 pCt. af Værdien; jeg vil imidlertid benytte Industrieretningens Tal. I saa Fald mister da Staten 300,000 Kr. i Indførselstold ved denne Fabrikation. Dette forekommer det mig, Finansministeren kunde og burde have rettet paa ved ikke at foreslaa en Stempelskat paa al Tobak, men en Produktionsafgift af den indenlandske Cigaretfabrikation. Han behøvede ikke at berøve den al den Toldbeskyttelse, den har faaet. Da han nu en Gang har været saa letsindig trods Advarsler i sin Tid under Forhandlingerne her i Folketinget at fremkalde denne Industri, vilde det være ubilligt at lade den styrte sammen med det samme. I alt Fald kan man ikke vente, at han skulde fremsætte Forslag derom. Men man kunde vente, at han vilde fremsætte Forslag, der tilsikrede Staten de Indtægter af Tobakstolden, som det var Meningen at lade tilflyde den, saa Indtægten ikke delvis gik over paa private Hænder, for at bruge Finansministerens eget Udtryk.

Jeg er overbevist om, at jeg har Gehør for disse Betragtninger i alt Fald hos eet Medlem af det høje Ting, nemlig Re-

geringspartiets tidligere Ordfører i Toldspørgsmaalet, det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Ingvard Jensen). Dette ærede Medlem udtalte under Forhandlingen om Tobakstoldens Forhøjelse: „Der er den Ting at mærke derved, at naar vi beslutte os til dette, maa vi vogte os for — og det ville alle, som ikke ere Venner af Beskyttelsesvæsen, vogte sig for — ikke ved en forhøjet Tobaksafgift at lave nye Beskyttelsesbestemmelser, saa at det ikke bliver Statskassen, men i mere eller mindre Grad private, der komme til at nyde Fordelen ved Beskatningen“. Dette udtalte det ærede Medlem fra Bornholm den Gang, og det er slaaet til. Ved Indførelsen af en Værditold paa 30 pCt. af Cigaretværdien har man tilsikret private Adgang til paa Statskassens Bekostning at opkræve indtil 300,000 Kr. af danske Forbrugere. Jeg mener altsaa, at dette Forhold maa reguleres, og det bør reguleres paa en saadan Maade, at Statskassen faar de Indtægter, der vare tilsigtede; thi det er samtidig konstateret, at Indførselen af Cigaretter stadig er gaaet ned, og at den fortsat gaar nedad.

Det Standpunkt, vi altsaa for vort Vedkommende indtage til de Skattelove, den højtærede Finansminister har forelagt, gaar ud paa: at forkaste de to Forbrugsskatter, som ere en Opkrævning af den fattige og mindre velstillede Befolknings Indkomst, at regulere Toldbeskyttelsesforholdene for Cigaretindustrien saaledes, at Staten faar, hvad der tilkommer den — endvidere at bevilege paa Formue- og Indkomstskatten foreløbig for et Aar, hvad Regeringen har Brug for. Med de Beparelser, som ere foreslaaede af den højtærede Finanslovkommission, vil man ved de Beløb, der her er Tale om, og ved, hvad der i Fjor blev paalagt Befolkningen af Skatter og Afgiftsforhøjelser, naa op omtrent til de Beløb, som man i Fjor gik ud fra, at der var Brug for. Vi mene herved at være med til, hvad der er politisk og finansielt forsvarligt og nødvendigt — nødvendigt for den øjeblikkelige Situation, som vi alle kende. Men det vilde efter vor Mening være ganske uforvarligt at gaa med baade til det samlede høje Beløb og til faste Skatter af mindre Omfang, saa længe den nuværende Militærpolitik opretholdes. Ved at modsætte os faste Skatter, men derimod yde Tilsagn, give Erklæring om Villighed til at paalægge midlertidige Skatter ville vi holde aabent for Befolkningen naar som helst at